

Teda jõudes wõttis ta pingi pääl istet ja langes sügawasse mõttesse.

„Noh, mis Teile siin norutate?“ sõlas forraga wali hääl.

Kapellmeister waatas ehmatates üles; tema ees seisis kuningas.

„Kogu wälk largas Bapusch püsti.“

„Noh?“ tordas kuningas. „Mäete wälja, nagu oleks rahe Teile ugritsid puruks lõõnud.“

„Majesteet!“ logeles Bapusch.

„Määtige!“ sõnas Friedrich Wilhelm.

„Olgu siis,“ lausus Bapusch, „majesteedile ei tohi ma midagi salata. Mind tahetati naeruis teha.“

„Kes see on?“

„Kuninglik lõrgus kroonprints.“

„Mis?“

„Kuninglik lõrgus tahab, et täna õhtu teatud muusikatüüti „Porco primo, porco secundu &c.“ ette kannakime.“

„Noh, ja see on ta wäga ilus tüüf.“

„Aga mina oleks õnnelikum, kui mind mõnda teist tüüfi oleks mängida tästud.“

„So? Noh ärge muretsege ühtegi, tulen ise sinna.“

„Majesteed, nad saawad wiliistama, naerma, pillama.“

„Noh, ega siis Teilegi just pää pääle pole lullunud, aidake iseennast!“

Kuningas lahkus, kapellmeistri nägu jäi tufasets.

„Aita, aita, wäga lerge ütelda, aga anda?“ ümises ta. „Kroonprintsile ei wõi ometi niimoodi wastata kui teistele. Oh et pagon Grundmanni oleks wõtnud, enne kui mina ja Keeni teda nägime. Muud temast ei ole, kui

bäda ja muret! Aga tema selg peab wastutama, kui täna lugu pahasti lõpeb.“

Ta sammus kodu poole minema. Tema wiha wõib ju aimata, kui ta tuppä astudes Grundmanni tütre kõrvalt istumast leidis. Kõhudes tõusis noorpaar püsti.

Bapusch pani käed püstitastu ja jäi sedawiisi Grundmanni ette seisma.

„Mis, kas niitwiisi luuldakse minu sõna?“

„Iha Bapusch!“

„Tont on su isa! Kolmest lasen sind lõweraks oma ülema wõimuse läbi. Enne aga pead sa täna õhtu oma „emifelontserti“ kroonprintsile ees ette kandma, kus juures ma sind sa temale komponistina teatan. Waota järele, luda selle juures jälle oma kumme taakrit saad.“

„Mis,“ hüüdis Grundmann ehmatades, „kroonprints tahob seda kuulda?“

„Muidugi, täna õhtu. On ise mind lutsunud.“

„Siis on naer ja pillamine kindel.“

„Seda arwan mina sa. Kas saad nüüd aru, mis wilja su waimuanded kandwad.“

„Meie peame nõuu leidma,“ tähendas Grundmann mõeldes.

„Muidugi, aga kust? Kuninga juures oletust hoolimata peame kui wette wisatud puudlid häbiga lahuma.“

„Mis, kuningas tuleb ta? Oh, siis pole lõif weel mitte ladunud.“

„Julgus on sul hääl, ainult lahju, et see siin midagi ei aita.“

Noormees jäi mõttes seisma.